

Výlet do Andalusie 8 Mijas (1. 10.)

Po časově náročné cestě do Sevilly byl ve středu na programu výlet do relativně blízkého městečka¹ Mijas [Michas], významného tradiční architekturou. Cesta nám trvala asi půl hodiny a autobus nás vyložil u náměstí Plaza Virgen de la Peña.

Už Karel Čapek píše, že typickým dopravním prostředkem andalusického sedláka byl osel.

V Mijas oslí tradici připomíná „Burros Taxi“, tedy oslí taxi. Můžete se nechat svézt buď v sedle nebo ve vozíčku oslem taženém.

1 V řadě informací bývá Mijas označováno za vesnici či dokonce vesničku. Tohle označení mělo smysl zhruba do roku 1950. Od té doby se díky zájmu turistů Mijas rozrostlo na docela slušné město, odhaduji, že větší než třeba Kaplice. Pozoruhodné je, že všechny stavby, i ty nové, jsou ve stylu „bílých andalusických vesnic“

Další oslí atrakcí je pár kroků od stanoviště taxi postavená bronzová socha oslíka. Jak mnoha zadky vyleštěné sedlo, tak po straně umístěné schůdky naznačují, že je určená i pro fotografování nadšených návštěvníků.

Jen pár kroků odtud je balvan s deskou, která připomíná události opravdu nedávné.

Vzpomínka je věnovaná dobrovolníkům z Mijas, kteří se zapojili do boje s následky povodní, které postihly Andalusii v roce 2024.²

² Pokus o překlad textu na desce: „Na počest dobrovolníků z Mijas, kteří solidárně poskytli pomoc obětem katastrofy z 29. října 2024. Starostka, paní Ana Carmen Mata Rico“

Kousek dál je další místní pamětihodnost – Kaple Panny Marie z Peña, kterou do skály vytesali misionáři řádu Mercedarios kolem roku 1548. Tradice však vypráví, že Panna Maria se zjevila mezi zdi starého hradu v roce 1586 a zůstala skryta po celých osm století, během nichž byl poloostrov pod nadvládou muslimů.

Proč se o Mijas mluví jako o „bílé vesnici“, je vidět na dalším obrázku. Nátěry fasád vápnem se prý tradičně obnovují dvakrát ročně.

Jako snad nikde v Andalusii nesmí chybět býčí aréna – plaza de toros z r. 1900.

Dále je v parku uvnitř původních hradeb k vidění kostel Neposkvrněného početí postavený v období 1540 – 1565, jak je ve Španělsku časté, na pozůstatcích původní mešity (vlevo)

Neobvyklým prvkem je i jakási rokle, kterou využívají jako cvičnou skálu horolezci. Když jsme tam byli, nikdo zrovna nelezl a skoby na fotce, bohužel, nejsou vidět.

Fontána v parku je zdobena mozaikou z barevných střípků keramických dlaždiček. Techniku používal na svých úžasných stavbách Antoni Gaudí. Andalusané však zdůrazňují, že tuto techniku nevynalezl, ale proslavil!

Tuto techniku najdeme na spoustě předmětů užitkových (třeba truhlíky) nebo dekoračních.

Fascinující jsou pohledy do ulic a uliček, kde je neuvěřitelné množství truhlíků a květináčů s živými rostlinami.

Udržovat tohle obrovské množství zeleně v horkém podnebí, aby bylo v dobré kondici, dá určitě hodně práce.

Kupodivu i v malém městě, jako je Mijas, je městské muzeum. Má solidní sbírku děl Pabla Picassa. O něm je známo, že měl rád býčí zápasy, které pro něho byly i bohatým inspiračním zdrojem. K méně známé části jeho všestranné tvorby patří například keramika. Oba uvedené dekorační talíře pocházejí z roku 1953.

Vzhledem k omezenému výstavnímu prostoru jsou k vidění vždy jen ukázky, které se pravidelně obměňují.

Podobně je tomu s díly Salvádora Dalího. My jsme měli možnost vidět „Modrého koně“ z roku 1980 a Dona Quijota z téhož roku.

Kromě děl obou slavných malířů (vybral jsem jen ukázky) tam byla i další výtvarná díla. Milovníky lodí by mohly zaujmout obrazy současného umělce Gabriela Carmony Jimenez (*1949 v Granadě)

Plavba proti slunci

Ztroskotání

Moderním protějškem oslího taxi jsou tuk-tuky na elektrický pohon.

Jejich provoz je tichý a čistý, ovšem poezie oslího taxi nedosahuje ani zdaleka.

V Mijas jsme se také poprvé setkali s flamencem. Rozhodně to stálo za to! Flamenco je natolik specifický jev, že mu (společně s návštěvou taverny Pepe Lopez) bude věnovaný zvláštní dodatek.

K místním zajímavostem patřil i starý lis na výrobu olivového oleje.

čfk